

Arrest

nr. 185 678 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 03/03/1993 in Keir Khane in Kabul. U bent Tadzjiek en soenniet.

In 2012 beëindigde u de middelbare school in Kaboel. Van 2007 tot 2010 werkte u in een gsm-winkel. Vanaf 2011 kon u als stagiair aan de slag als journalist bij Kabul Report. Drie maanden later werd u in dienst genomen.

In maart 2012 kwam u in de problemen door een artikel dat u schreef over mensen van het parlement die met dwang de gronden van arme mensen innamen in Sheirpour. U werd op uw hoofd geslagen en meegenomen door het NDS (Nationaal Veiligheidsdirectoraat). Men hield u vast en ondervroeg u voor een periode van 3 dagen. Daarbij werd u geslagen. U wist te ontsnappen doordat een bewaker vergat

uw deur op slot te doen. Daarna bent u erin geslaagd om te ontkomen aan uw bewakers door onderaan de bodem van een auto te hangen en vervolgens in een rijdende vrachtwagen te springen.

U vluchtte naar Pakistan, waar u op verschillende plaatsen in Karachi woonde: Meymar, Alasef en Andest. U verbleef er illegaal en deed er allerlei soorten werk om de kost te verdienen.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan, keerde u enkele keren naar Afghanistan terug. U bleef telkens slechts één of twee dagen in het district Bagrami van de provincie Kaboel. In 2013 ging u omwille van een familieprobleem. In 2014 ging u van Pakistan naar Iran, maar werd u gedeporteerd naar Afghanistan. Uw oom van vaderskant stuurde een invitatiebrief van Frankrijk waarmee u bij de ambassade van Frankrijk in Kabul een aanvraag deed om een visum te krijgen. De invitatiebrief werd niet geaccepteerd dus maakte u een plan om naar Europa te komen. In 2015 ging u naar Afghanistan om er het vliegtuig naar Iran te nemen.

Uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 15 juni 2015 en in Hongarije op 4 juli 2015. In Hongarije werd u verplicht een asielaanvraag in te dienen. U verliet het land voor u antwoord kreeg.

Eind september kwam u in België aan en op 14 oktober 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw taskara, uw diploma van de middelbare school, een badge van Kabul Report, een foto en een certificaat van een bokswedstrijd en tot slot een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie.

Daarnaast legt u kopieën voor van een appreciatiebrief van uw sportclub en een brief van de vertegenwoordiger van regio 11 van Kabul. Verder brengt u ook twee documenten aan die verband houden met het artikel dat u schreef: één waarop de link naar een filmpje te zien is en één waar een webpagina wordt weergegeven waarop uw artikel staat. Uw advocaat bezorgde ons op 17/10/2016 ook nog een kopie met achtergrondinformatie over het innemen van gronden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat u voor uw vlucht werkte als journalist. Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Uw werkzaamheden als journalist en uw problemen die daaruit voortvloeiden, vormden immers de onmiddellijke aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw activiteiten als journalist voor Kabul Report niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel u verklaart dat u in 2011 als journalist begon bij Kabul Report tot maart 2012 blijkt uw kennis over Kabul Report erg beperkt. Wanneer u gevraagd wordt wie het publiek van Kabul Report is, ontwijkt u eerst twee maal de vraag, waarna u slechts het vage antwoord kunt uitbrengen dat al de armen het kunnen zien als je iets publiceert en dat iedereen in de stad er toegang toe kan hebben (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.13-14). Evenmin weet u hoe Kabul Report aan het geld kwam om zijn journalisten te betalen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.14). U verklaart dat sommige televisiekanalen soms ook zaken van Kabul Report uitzonden maar wanneer u gevraagd wordt wat ze dan uitzonden, geeft u het vage antwoord dat ze zaken uitzonden die voordelen hadden voor de maatschappij (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.14). Gevraagd naar een concreet voorbeeld, noemt u uiteindelijk het geval van een zakenman wiens kind gekidnapt werd (CGVS, d.d. 14 oktober 2016, p.14). Hoewel u stelt dat Kabul Report nog bestaat, verklaart u niet te weten wie er momenteel werkt (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 19). Van een journalist die slechts met één medium werkte, kan nochtans verwacht worden dat hij weet wie het publiek is en hoe men de werking financierde. Eveneens zou een journalist ook een vlot antwoord moeten kunnen geven op de vraag welke zaken televisiekanalen uitzonden en wie er momenteel nog bij Kabul Report werkt.

Verder is de informatie die op sociale media over Kabul Report teruggevonden kan worden opmerkelijk. Op twitter werd een account aangemaakt in maart 2012, het moment dat u stopte met werken als journalist (Zie de aan het administratief dossier toegevoegde webpagina van twitter; CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.13). Nog merkwaardiger is dat dit account slechts één volger heeft. Ook op facebook is Kabul Report actief vanaf maart 2012 (Zie de aan het administratief dossier toegevoegde webpagina's van facebook). Er is slechts één mededeling: test nieuws. In al deze tijd kreeg deze pagina slechts 11 likes. Nochtans verklaart u dat Kabul Report nog steeds bestaat (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.19). Het is toch wel merkwaardig dat deze accounts werden opgericht net toen uw problemen begonnen en dat er sinds toen niets meer mee gebeurde, ook al zette een ander team het werk van Kabul Report verder volgens u (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.19).

Daarnaast blijft u erg vaag over uw concrete activiteiten bij Kabul Report. Over het bewuste artikel dat de oorzaak van uw vlucht is, verklaart u dat de research erin bestond dat u naar de regio ging en dat de mensen het contract van het huis toonden en zeiden dat het hun land en hun huis was maar dat het met dwang gegrepen werd (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.10). U blijkt echter niet te weten wat er daarna

met de mensen die van hun land verdreven werden gebeurde en waar ze heen gingen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.10). Van een journalist kan nochtans verwacht worden dat hij uitvoerig over zijn onderzoek kan vertellen en dat hij ook weet wat er achteraf nog gebeurde met de mensen in kwestie. Gepeild naar een ander artikel dat u schreef waar u trots op bent, geeft u het erg vage antwoord dat u trots bent omdat u gelooft dat u evolutie kunt brengen en dat u iets kunt doen voor de educatie (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.15). U weet echter niet of dit artikel werd gepubliceerd en u verklaart het artikel nooit te hebben gezien (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.15). U verklaart verder dat u naar belangrijke conferenties ging, bijvoorbeeld over corruptie bij Kabul Bank (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.11). Hoewel u hier verslag van deed, weet u opnieuw niet of er een artikel over gepubliceerd werd (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.11). Het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt om een ander gepubliceerd artikel dan datgene dat de reden van uw vlucht is aan te halen.

Bovendien klopt de informatie op uw journalistenkaart niet met uw verklaringen. U zegt dat u deze kreeg 3 maanden nadat u er begon te werken in juni 2011 en dat u ze niet vernieuwde (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 11). Nochtans staat op de kaart dat deze afgeleverd werd op 1 januari 2012.

De ongeloofwaardigheid van uw aangehaalde profiel van journalist in moeilijkheden, wordt nog benadrukt door uw gebrek aan kennis over Mujeeb Khatvalgar en over Nai. U weet noch wie deze persoon is, noch wat deze organisatie doet (CGVS, dd. 14 oktober 2016, pp.15-16). Nochtans is Mujeeb Khatvalgar al sinds 2010 managing director van NAI, een ngo die opkomt voor onafhankelijke media en de vrijheid van meningsuiting in Afghanistan (Zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel: *Freedom of Expression Under Threat in Afghanistan?*). Dat behoort een journalist in moeilijkheden toch te weten.

Uit het voorgaande blijkt dat u uw voorgehouden werk als journalist niet aannemelijk heeft kunnen maken. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg daarvan zou hebben meegemaakt. Dit wordt nog benadrukt door de volgende elementen.

Het verwondert dat het NDS u op basis van slechts één artikel dat onder uw naam verscheen gevangen zou nemen. Zoals eerder gesteld bent u er niet in geslaagd om tijdens uw verklaringen ook maar enig ander artikel dat onder uw naam verscheen te benoemen.

Het verwondert ook dat u verklaart dat er tot op heden naar u gevraagd wordt, meer dan vier jaar na het verschijnen van het bewuste artikel waardoor u in de problemen kwam (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 9). Zo verklaart u dat men uw broer lastig valt. U verklaart eveneens dat uw sportleraar bij uw vader kwam om een moedcertificaat te overhandigen en dat ook hij zei dat er nog steeds mensen naar u kwamen vragen en dat u beter ergens ver gaat om veilig te zijn (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 18). U legt ook een brief voor dat het wijkhoofd van Khairkhana aan uw vader gaf waarin hij verklaart dat verschillende mensen van de overheid naar u kwamen vragen. Deze brief is gedateerd 29 saur 1395 (19 mei 2016). Het is toch wel opmerkelijk dat één artikel dit teweeg kan brengen. U verklaart zelf dat u slechts journalist was tot maart 2012 (CGVS dd. 14 oktober 2016, p. 13). Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat het wel zeer opmerkelijk zou zijn als het NDS via een sportleerkracht iemand zou proberen op te sporen.

Voorts bent u wel erg vaag over de keren dat u terugkeerde naar Afghanistan en geeft u slechts een beperkt en verwarrend zicht op uw situatie na veelvuldig aandringen. Eerst geeft u aan dat u 1 jaar en 9 maanden geleden naar Afghanistan ging om een visum aan te vragen voor Frankrijk op basis van een uitnodigingsbrief van een oom (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.4). Later verklaart u dat u 1 jaar en 9 maanden geleden twee keer terug ging voor die uitnodigingsbrief (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 7). Gevraagd wanneer u een visum voor Iran aanvraagde verklaart u eerst dat dit 1 jaar en 9 maanden geleden was om dan vervolgens te verklaren dat u het niet meer weet (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 4). Elders in het gehoor verklaart u dat u een keer illegaal van Afghanistan naar Iran probeerde te reizen maar gerepatriëerd werd en dat u daarom een paspoort wilde regelen om legaal naar Iran te reizen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, pp.4,13). Omdat uw verklaringen over uw bezoeken aan Afghanistan erg onduidelijk waren, werd u gevraagd een chronologisch overzicht te geven van iedere keer dat u naar Afghanistan terugkeerde en te vermelden met wie en voor hoelang dat was (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.12). Daarop antwoordt u dat u in 2013, 2014 en 2015 terugging (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 7). U specificeert dat u in 2013 naar Afghanistan ging omwille van familieproblemen, dat u in 2014 ging voor uw paspoort en dat u in 2015 een laatste keer in Afghanistan was (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.12). U rept met geen woord meer over uw poging om illegaal van Afghanistan naar Iran te reizen, over de deportatie die daarop volgde noch over uw aanvraag van een visum voor Iran terwijl u eerder had verklaard dat u na uw deportatie nog een keer naar Afghanistan terugkeerde om uw paspoort aan te vragen en een visum te regelen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.4). Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt uw terugkeer in 2013, 2014 en 2015 toe te lichten, vermeldt u geen van deze gebeurtenissen meer (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.12). Hoewel u uitgebreid de kans wordt geboden uw terugkeren toe te lichten, slaagt u er niet in een coherent en logisch overzicht te geven. Dit is opmerkelijk,

gezien deze reizen naar Afghanistan risicovol moeten zijn geweest door uw eerdere ervaringen met NDS en het feit dat u nog steeds gezocht werd door de overheid.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw terugkeer naar Afghanistan om er een paspoort aan te vragen. Zo verklaarde u eerst dat u met de invitatiebrief van uw oom naar de ambassade moest om er vingerafdrukken en een foto van uw ogen te laten nemen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 12). Op de vraag of u naar de ambassade van Frankrijk in Afghanistan ging om een aanvraag voor een visum te doen antwoordt u bevestigend (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 4). Elders in het gehoor verklaart u echter dat u in het huis van de smokkelaar bleef en dat u niet in Kaboel kwam. U verklaart dat deze persoon uw foto nam en uw paspoort voorbereidde (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 12). Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig.

Bovendien weet u niet wanneer u van Afghanistan naar Iran vloog. U probeert terug te rekenen naar uw moment van vertrek, maar u slaagt er niet in een tijdsindicatie te geven (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.13). Aangezien u meerdere pogingen ondernam om naar Europa te komen, is het wel zeer opmerkelijk dat u zich niet meer voor de geest kan halen in welke periode u dan uiteindelijk naar Iran vloog om zo naar Europa te gaan.

Omtrent uw paspoort legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u eerst aan dat u uw eigen, legitieme paspoort achtergelaten hebt bij uw ouders (verklaring DVZ, dd. 9 november 2015, p. 9-10). Later verklaart u dat u legaal met uw eigen paspoort met het vliegtuig van Afghanistan naar Iran vloog (verklaring DVZ, dd. 9 november 2015, p. 12). Geconfronteerd met uw eigen eerdere verklaringen stelt u dat uw ouders een kopie van uw paspoort hebben en dat u uw paspoort onderweg van Turkije en Griekenland verloren bent (verklaring DVZ, dd. 9 november 2015, p.12). Dit is toch wel opmerkelijk. U voegt hier nog aan toe dat de boot zonk en dat men zei om alle onnodige dingen in de zee te gooien zodat de boot lichter zou worden (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 19). Het is opmerkelijk dat iemand op dat ogenblik zijn paspoort, een document dat bijzonder belangrijk is, overboord zou gooien.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent de kopie van het paspoort voor te leggen. Nochtans rust op elke asielzoeker de medewerkingsplicht om een redelijke inspanning te doen om de nodige documenten te verschaffen om zijn asielaanvraag te onderbouwen. Een paspoort of een kopie van een paspoort is daarbij een document dat uitermate belangrijk is. Gepeild naar de reden waarom u de kopie van het paspoort niet voorlegde stelt u dat uw vader een oude man met een witte baard is die niets van computers kent en dat hij zei dat hij het zou proberen te zoeken (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 5). Het is opmerkelijk dat u er wel in geslaagd bent om andere documenten voor te leggen doordat ze ingescand en opgestuurd werden en doordat een vriend naar Afghanistan ging en enkele spullen meenam voor u, maar dat de kopie van uw paspoort ontbreekt (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 20). Eveneens opmerkelijk is dat uw vader de hulp van uw buurman niet inschakelde om u de kopie van uw paspoort te bezorgen. U stelde immers zelf dat de zoon van uw buur een beetje professioneel is met computers en Engels en hielp om contact te maken via internet met uw ouders (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 8).

Hier moet ook worden opgemerkt dat het feit dat u verschillende keren naar Afghanistan terugkeerde en met uw paspoort vanuit de luchthaven van Kaboel op legale wijze naar Iran reisde sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de inlichtingendiensten (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.13).

Uit het voorgaande blijkt dat u uw voorgehouden werk als journalist niet aannemelijk heeft kunnen maken. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg daarvan zou hebben meegemaakt. Bovendien legt u tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen af over uw verblijfplaatsen, uw terugkeer naar Afghanistan en uw reis. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U heeft omwille van dezelfde redenen evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond.

De documenten die door u in het kader van uw asielprocedure neergelegd werden wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Ze zijn immers niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde twijfels omtrent uw activiteiten als journalist teniet kunnen doen.

Uw taskara en diploma hebben betrekking op uw identiteit en uw scholing. Deze elementen wordt niet betwist door het CGVS. Uw journalistenkaart en de webpagina's over het artikel dat u zou hebben geschreven, hebben geen bewijswaarde omdat zij niet door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. Er werd reeds uitvoering besproken waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten als journalist. Er werd op gewezen dat uw verklaringen en de informatie op uw journalistenkaart tegenstrijdig zijn. Bovendien werd de echtheid van de organisatie Kabulreport in twijfel getrokken doordat de twitter- en facebookpagina werden opgericht op het moment dat u stopte met uw activiteiten en dat deze respectievelijk slechts 1 volger en 11 likes hebben terwijl deze organisatie

volgens uw verklaringen nog altijd actief is. De webpagina's en de badge die u voorlegt konden gemakkelijk gefabriceerd of vervalst worden. Het document van het wijkhoofd waarin staat dat u nog gezocht werd is evenmin overtuigend. Er werd reeds gemotiveerd dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaring dat de NDS u na vier jaar nog steeds zou zoeken. Bovendien betreft het een kopie. De artikels over landonteigening in Afghanistan kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS wijzigen. Het CGVS is op de hoogte van de problematiek van landonteigeningen in Afghanistan. U heeft echter niet aangetoond dat een artikel dat u schreef aanleiding gaf tot problemen met NDS. De appreciatiebrief van de karateschool, het attest van de federatie sport en de foto van u die karate uitoefent tonen dat u karate deed. Daarbuiten hebben deze documenten geen bewijswaarde. Het attest van deelname aan de cursus maatschappelijk oriëntatie is niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in

handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat de tolk vertaalde van het Dari naar het Engels en dat de *protection officer* vervolgens vertaalde van het Engels naar het Nederlands, hetgeen volgens hem de correcte vertaling niet bevordert. Mede door de jaartelling en het feit dat hij reeds vier jaar op de vlucht is, was het niet gemakkelijk om telkens de correcte datum conform de gregoriaanse kalender te geven, aldus verzoeker. Hij wenst zijn werkzaamheden als journalist "voor eens en voor altijd" duidelijk te stellen: "Hij werkte van november 2010 tot 1 januari 2012 in het zwart bij Kabul Report. Vanaf januari 2012 tot september 2012 werkte hij er legaal. Verzoeker heeft ter staving van zijn werk als journalist een bijkomend document kunnen verkrijgen (stuk 3). Dit document bewijst dat hij wel degelijk medewerker was bij Kabul Report. [...] Verzoeker werkte eerst lange tijd als stagiair, waarna hij uiteindelijk medewerker werd." Verder stelt verzoeker dat zijn antwoord op de vraag wie het publiek van Kabul Report is wat ongelukkig werd geformuleerd en dat hij met "arme mensen" personen bedoelde die zich verzetten tegen het beleid van de regering.

Aangezien hij slechts onderaan de ladder stond, had hij geen zicht op de financiën bij Kabul Report. Hij stelt dat hij een artikel schreef en dat zijn teambaas vervolgens besloot om dit artikel al dan niet te publiceren. Hij stelt dat zijn baas samenwerkte met TOLO TV, die Kabul Report financieel ondersteunde en die als onafhankelijke zender reportages uitzond die de corruptie aan het licht brachten. Doordat hij reeds lange tijd geleden uit Kabul vluchtte, kon hij zich de namen van zijn mede-journalisten moeilijk herinneren. Hij wijst erop dat hij met hen geen enkel contact meer had. Hij stelt dat hij hun namen uiteindelijk heeft kunnen achterhalen, namelijk S., O., en T.. Verzoeker is in het bezit van diverse tv-uitzendingen waaraan hij heeft deelgenomen en die hij aan de Raad wenst voor te leggen.

Het gebrek aan actief gebruik van de sociale media betekent volgens verzoeker niet dat de organisatie niet zou bestaan. Hij meent dat de kans overigens groot is dat de bestaande profielen vals zijn. *"Nogmaals, verzoeker schreef artikelen, doch publiceerde die niet zelf. Indien zijn artikel werd goedgekeurd door zijn baas, kon deze gepubliceerd worden op website (die inmiddels offline is), of uitgezonden worden op TV, doch de naam van verzoeker werd hierbij nooit vermeld. De artikelen werden telkens via zijn baas naar de televisiezender verstuurd."* Dit is volgens hem de reden waarom hij geen weet heeft van wat er gebeurde met de personen die van hun land werden verdreven. Hij stelt dat deze mensen dakloos werden en dat elk contact met hem werd verbroken.

Betreffende de journalistenkaart wijst hij erop dat hij tot 1 januari 2012 in het zwart werkte en dat hij daarna legaal bij Kabul Report werkte en dat de kaart daarom op deze datum werd afgeleverd. Betreffende de vraag naar Mujeeb Khatvalgar, merkt verzoeker op dat er veel personen met deze naam bestaan in Afghanistan, net zoals de naam Jan Peeters in België. *"Zonder enige duiding wie deze persoon is, kon verzoeker onmogelijk correct op deze vraag antwoorden."* Ook de vraag betreffende NAI had hij niet goed begrepen, aldus verzoeker.

Aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan, stelt verzoeker dat hij slechts één keer is teruggekeerd, namelijk 1,9 jaar geleden, en dat hij vervolgens met zijn legitiem paspoort reisde. De kopie van dit paspoort bleef bij zijn ouders, die het vernietigden na de brief van het wijkhoofd waarin wordt verklaard dat verschillende mensen van de overheid naar verzoeker kwamen vragen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en *"de zorgvuldigheidsnorm"*.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"2.3.2. In casu"

Het CGVS meent dat er na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dient te worden gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen actueel reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van november 2016 omschrijft de veiligheidssituatie in Kabul tussen 2014 en 2016. In 2016 vonden t.e.m. augustus 2016 meerdere aanslagen per maand plaats (stuk 4). Op 21 januari 2016 kwamen bij een zelfmoordaanslag op een busje van het nieuwsagentschap TOLO (zijnde de zender waarmee Kabul Report samenwerkte) 7 medewerkers om het leven.

Voorts vond op 19 april 2016 een zelfmoordaanslag plaats buiten de muren van de NDS. Er kwamen meer dan 64 mensen om het leven. De Taliban eiste de aanslag op. De meeste slachtoffers waren burgers. Er raakten tevens 347 mensen gewond. Sedertdien volgen de zelfmoordaanslagen zich op.

Niet alleen het feit dat verzoeker afkomstig is uit Kabul, maakt dat er wel degelijk een risico is voor willekeurig geweld.

Na de toelichting onder punt 2.2, staat het volgens verzoeker ontegensprekelijk vast dat hij wel degelijk als journalist werd tewerkgesteld in AFGHANISTAN. Wegens dit werk, werd hij ontvoerd en mishandeld, doch hij kon uiteindelijk ontsnappen richting PAKISTAN.

Verzoeker werd/wordt als journalist gevisieerd omdat hij artikels schreef over personen die zich verzetten tegen het regeringsbeleid.

Hoewel de persvrijheid de afgelopen jaren verbeterd is in AFGHANISTAN, is de situatie voor journalisten evenwel niet verbeterd. Zij blijven bedreigd door de Taliban en blijven gericht doelwit van aanslagen. In oktober 2015 bestempelde de militaire commissie van de Taliban twee onafhankelijke tv-zenders, ni. TolonewsTV (i.e. de TV zender waarvoor verzoeker werkte) en 1TV, tot 'militaire objecten'.

Naast de vrees voor de Taliban, staan journalisten vooral onder druk Van de regering. Zo wordt geprobeerd invloedrijke journalisten te overreden een baan als persvoorlichter bij de overheid te accepteren of worden zij vanuit de overheid gewaarschuwd dat ze gevaar lopen en dat de overheid niet kan instaan voor hun veiligheid.

Niet alleen het Algemeen Ambtsbericht meldt deze bedreigingen en geweld t.a.v. journalisten. Ook andere media melden deze gang van zaken (stuk 5, 6, 7), waaronder het UNHCR Guidelines van april 2016, waarnaar het CGVS tevens verwijst, doch waar geen rekening werd gehouden met de vrees in hoofde van verzoeker als (ex-) journalist.

Naast bedreigingen en geweld als (ex-) journalist zal verzoeker geconfronteerd worden met de onzekere veiligheidssituatie, ook als hij zelf niet het doelwit is.

Gelet op de individuele situatie van verzoeker en zijn persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt zijn vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook gegrond voor."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een document van Kabul Report van 18 december 2010 (stuk 3) en vier rapporten (stukken 4-7).

Met een aangetekend schrijven van 14 februari 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de vertaling van het bij zijn verzoekschrift gevoegde document van Kabul Report en een USB-stick met videofragmenten bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de Afghaanse autoriteiten wordt vervolgd omwille van een artikel dat hij schreef als journalist voor Kabul Report. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn werkzaamheden als journalist bij Kabul Report niet aannemelijk maakt gelet op (a) zijn gebrekkige kennis van Kabul Report, (b) de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') over de activiteiten van Kabul Report op sociale media, (c) zijn vage verklaringen over zijn concrete activiteiten bij Kabul Report, (d) de incoherenties tussen zijn verklaringen en de voorgelegde journalistenkaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), en (e) zijn gebrekkige kennis van Mujeeb Khatvalgar en NAI, (ii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de uit zijn werkzaamheden voortgekomen problemen, temeer daar het niet aannemelijk is dat hij slechts omwille van één artikel door de NDS zou worden gevangengenomen en hij hiervoor vier jaar later nog steeds zou worden gezocht, (iii) hij slechts vage verklaringen aflegde over de keren dat hij terugkeerde naar Afghanistan en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort, waarvan hij geen kopie voorlegt, (iv) het feit dat hij verschillende keren naar Afghanistan terugkeerde en met zijn paspoort vanuit de luchthaven van Kabul op legale wijze naar Iran reisde, hetgeen afbreuk doet aan zijn aangevoerde vrees voor de Afghaanse inlichtingendiensten, en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, daar waar verzoeker erop wijst dat de tolk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) vertaalde van het Dari naar het Engels, dat de *protection officer* vervolgens vertaalde van het Engels naar het Nederlands en dat dit een correcte vertaling niet bevordert, verzoeker nalaat *in concreto* te duiden waar of op welke wijze er volgens hem tijdens het gehoor sprake zou zijn geweest van onjuiste vertalingen. Bovendien verhindert artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Waar verzoeker stelt dat hij moeite heeft om telkens de concrete datum conform de gregoriaanse kalender te geven door de andere jaartelling en door het feit dat hij reeds vier jaar op de vlucht is, dient erop gewezen dat (i) verzoeker geenszins verplicht is de voorgehouden feiten in de tijd te situeren aan de hand van de gregoriaanse kalender en dat het hem vrijstaat dit te doen overeenkomstig de Afghaanse kalender, (ii) indien verzoeker meent internationale bescherming te moeten vragen in België, redelijkerwijze kan worden verwacht dat de hiervoor ingeroepen feiten in zijn geheugen zijn gegrift zodat hij er geloofwaardige, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen en deze op consequente wijze in de tijd kan situeren.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift, waar hij “*voor eens en voor altijd zijn werkzaamheden als journalist duidelijk [wenst] te stellen*”, verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met hetgeen hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij van november 2010 tot 1 januari 2012 in het zwart/als stagiair bij Kabul Report werkte en vervolgens werkte hij er van januari 2012 tot september 2012 legaal. Hij stelt dat de voorgelegde journalistenkaart werd afgeleverd op 1 januari 2012 (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) omdat hij vanaf die datum legaal bij Kabul Report werkte. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde hij evenwel dat hij op 5 juni 2011 begon te werken bij Kabul Report, dat hij er toen voor 70% officieel werkte, dat hij drie maanden later de journalistenkaart kreeg omdat zijn baas blij was met zijn werk en dat deze kaart sinds 2011 geldig is en ieder jaar verlengbaar maar dat hij zijn kaart niet verlengde (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarenboven dient opgemerkt dat de brief van Kabul Report (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) gedateerd is op 18 december 2010, dat erin wordt vermeld dat verzoeker vanaf november 2010 werkzaam was als collega journalist te Kabul en dat hij beschikt over een officiële lidkaart van hun dienst. Aldus stemmen verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift geenszins overeen met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS of met de door hem voorgelegde documenten, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig op de helling zet.

Waar verzoeker verder opmerkt dat hij aangaande het publiek van Kabul Report met “arme mensen” bedoelde “*personen die zich verzetten tegen het beleid van de regering*”, komt hij niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-verklaring, die overigens geen enkele afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagt aan de hand van gedetailleerde en doorleefde verklaringen zijn kennis van Kabul Report aannemelijk te maken. Waar verzoeker opmerkt dat hij “*slechts helemaal onderaan de ladder stond*”, waardoor hij geen zicht had op de financiën bij Kabul Report, komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-verklaring, waarvan hij tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte. Tijdens dit gehoor verklaarde hij immers dat hem niet werd verteld hoe Kabul Report aan zijn geld kwam (gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat TOLO TV Kabul Report financieel ondersteunde, hetgeen niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaringen dat hij geen zicht heeft op de financiën van Kabul Report omdat hem niets werd verteld dan wel omdat hij slechts onderaan de ladder stond. Ook de namen van mede-journalisten waarmee verzoeker op de proppen komt in onderhavig verzoekschrift (S., O. en T.), kunnen als niets meer dan een *post factum*-verklaring worden gezien, daar verzoeker nergens doorheen zijn gehoor op het CGVS van deze personen melding maakte. Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker enkel de voornamen van deze personen kan geven en verder geen enkel stuk neerlegt ter staving van hun beweerde werkzaamheden bij Kabul Report. Verzoeker kan immers eender welke naam geven en beweren dat deze zijn mede-journalisten waren bij Kabul Report. Waar verzoeker ook opmerkt dat het feit dat hij reeds lange tijd geleden Kabul ontvluchtte maakt dat hij de namen van de mede-journalisten moeilijk kon herinneren, dient erop gewezen dat, indien verzoeker werkelijk problemen kent met de Afghaanse autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden bij Kabul Report en hiervoor heden in België meent internationale bescherming te moeten vragen, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich bij zijn (ex-)collega's informeert over de evolutie van zijn problemen en of deze (ex-)collega's eventueel zelf gelijkaardige problemen kennen, zodat kan worden aangenomen dat de namen van deze personen in verzoekers geheugen zijn gegrift, temeer daar hij beweert dat de NDS heden nog steeds naar hem op zoek is.

Wat betreft de activiteiten van Kabul Report op sociale media komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote bewering dat de kans groot is dat de bestaande profielen vals zijn, terwijl hij tegelijk stelt dat het feit dat het gebrek aan actief gebruik van sociale media niet betekent dat een organisatie niet zou bestaan, waarmee hij niet verder komt dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal dienaangaande. Indien Kabul Report nog steeds bestaat, zoals verzoeker beweert, en verzoeker nog steeds wordt gezocht door de Afghaanse autoriteiten naar aanleiding van zijn werkzaamheden bij Kabul Report, kan wel degelijk worden verwacht dat op de

sociale media van Kabul Report meer activiteit kan worden waargenomen dan hetgeen heden blijkt uit de informatie daarover in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie').

Verder kan niet worden ingezien waarom verzoeker niet zou kunnen weten wat er gebeurde met de mensen die hij interviewde voor zijn artikel over de illegale inname van land, louter omdat zijn baas het artikel goedkeurde, doch dat zijn naam niet wordt vermeld wanneer het werd gepubliceerd/uitgezonden.

Betreffende Mujeeb Khatvalgar laat verzoeker na enig stuk bij te brengen ter staving van zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat deze naam dermate veelvuldig voorkomt in Afghanistan dat hij zonder bijkomende informatie niet kan weten over wie het gaat. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat het een belangrijke persoon betreft van een ngo (NAI) die opkomt voor onafhankelijke media en vrijheid van meningsuiting in Afghanistan, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die beweert door de Afghaanse autoriteiten te worden vervolgd naar aanleiding van een artikel dat hij schreef als journalist en waarvoor hij heden meent in België internationale bescherming te moeten vragen, minstens weet wie deze persoon is en wat diens organisatie doet in Afghanistan, *quod non in casu*. Dat hij de vraag over NAI niet goed had begrepen, zoals hij stelt in zijn verzoekschrift, blijkt niet uit een lezing van het gehoorverslag (p. 16).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Het verwondert ook dat u verklaart dat er tot op heden naar u gevraagd wordt, meer dan vier jaar na het verschijnen van het bewuste artikel waardoor u in de problemen kwam (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 9). Zo verklaart u dat men uw broer lastig valt. U verklaart eveneens dat uw sportleraar bij uw vader kwam om een moedcertificaat te overhandigen en dat ook hij zei dat er nog steeds mensen naar u kwamen vragen en dat u beter ergens ver gaat om veilig te zijn (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 18). U legt ook een brief voor dat het wijkhoofd van Khairkhana aan uw vader gaf waarin hij verklaart dat verschillende mensen van de overheid naar u kwamen vragen. Deze brief is gedateerd 29 saur 1395 (19 mei 2016). Het is toch wel opmerkelijk dat één artikel dit teweeg kan brengen. U verklaart zelf dat u slechts journalist was tot maart 2012 (CGVS dd. 14 oktober 2016, p. 13). Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat het wel zeer opmerkelijk zou zijn als het NDS via een sportleerkracht iemand zou proberen op te sporen."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering, die door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Wat betreft de videofragmenten op de voorgelegde USB-stick (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient, naast het feit dat deze fragmenten niet werden voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, vastgesteld dat verzoeker er niet in voorkomt en dat verzoeker zelf verklaart dat zijn naam niet wordt vermeld wanneer zijn werk wordt gepubliceerd/uitgezonden. Aldus zijn deze fragmenten niet van aard aan te tonen dat verzoeker wel degelijk werkzaam was als journalist bij Kabul Report.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde werkzaamheden als journalist bij Kabul Report aannemelijk te maken. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die door deze werkzaamheden zouden zijn ontstaan.

Betreffende deze vervolgingsfeiten dient bovendien het volgende te worden opgemerkt. Verzoeker verklaarde dat hij door de NDS werd gearresteerd en gedurende drie dagen werd opgesloten, ondervraagd en geslagen (gehoorverslag CGVS, p. 16-18). Er dient evenwel vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de personen die hem vasthielden en de wijze waarop hij zou zijn geslagen en ondervraagd niet gedetailleerd en doorleefd voorkomen. Zo kan hij betreffende de twee mannen die hem ondervroegen niet veel meer zeggen dan dat ze van middelbare leeftijd waren en een uniform droegen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarenboven verklaarde hij later tijdens het gehoor dat de mannen normale kleren droegen wanneer ze hem ondervroegen en dat ze enkel een uniform droegen als ze hem arresteerden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Voorts is het ook geheel ongeloofwaardig dat verzoeker na drie dagen kon ontsnappen omdat één van de bewakers de deur niet op slot deed en dat hij vervolgens onder een auto wegvluchtte om daarna op een rijdende truck te springen (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18).

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

"Voorts bent u wel erg vaag over de keren dat u terugkeerde naar Afghanistan en geeft u slechts een beperkt en verwarrend zicht op uw situatie na veelvuldig aandringen. Eerst geeft u aan dat u 1 jaar en 9 maanden geleden naar Afghanistan ging om een visum aan te vragen voor Frankrijk op basis van een

invitatiebrief van een oom (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.4). Later verklaart u dat u 1 jaar en 9 maanden geleden twee keer terug ging voor die invitatiebrief (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 7). Gevraagd wanneer u een visum voor Iran aanvraagde verklaart u eerst dat dit 1 jaar en 9 maanden geleden was om dan vervolgens te verklaren dat u het niet meer weet (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 4). Elders in het gehoor verklaart u dat u een keer illegaal van Afghanistan naar Iran probeerde te reizen maar gerepatriëerd werd en dat u daarom een paspoort wilde regelen om legaal naar Iran te reizen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, pp.4,13). Omdat uw verklaringen over uw bezoeken aan Afghanistan erg onduidelijk waren, werd u gevraagd een chronologisch overzicht te geven van iedere keer dat u naar Afghanistan terugkeerde en te vermelden met wie en voor hoelang dat was (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.12). Daarop antwoordt u dat u in 2013, 2014 en 2015 terugging (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 7). U specificeert dat u in 2013 naar Afghanistan ging omwille van familieproblemen, dat u in 2014 ging voor uw paspoort en dat u in 2015 een laatste keer in Afghanistan was (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.12). U rept met geen woord meer over uw poging om illegaal van Afghanistan naar Iran te reizen, over de deportatie die daarop volgde noch over uw aanvraag van een visum voor Iran terwijl u eerder had verklaard dat u na uw deportatie nog een keer naar Afghanistan terugkeerde om uw paspoort aan te vragen en een visum te regelen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.4). Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt uw terugkeer in 2013, 2014 en 2015 toe te lichten, vermeldt u geen van deze gebeurtenissen meer (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.12). Hoewel u uitgebreid de kans wordt geboden uw terugkeren toe te lichten, slaagt u er niet in een coherent en logisch overzicht te geven. Dit is opmerkelijk, gezien deze reizen naar Afghanistan risicovol moeten zijn geweest door uw eerdere ervaringen met NDS en het feit dat u nog steeds gezocht werd door de overheid.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw terugkeer naar Afghanistan om er een paspoort aan te vragen. Zo verklaarde u eerst dat u met de invitatiebrief van uw oom naar de ambassade moest om er vingerafdrukken en een foto van uw ogen te laten nemen (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 12). Op de vraag of u naar de ambassade van Frankrijk in Afghanistan ging om een aanvraag voor een visum te doen antwoordt u bevestigend (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 4). Elders in het gehoor verklaart u echter dat u in het huis van de smokkelaar bleef en dat u niet in Kaboel kwam. U verklaart dat deze persoon uw foto nam en uw paspoort voorbereidde (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 12). Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig.

Bovendien weet u niet wanneer u van Afghanistan naar Iran vloog. U probeert terug te rekenen naar uw moment van vertrek, maar u slaagt er niet in een tijdsindicatie te geven (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.13). Aangezien u meerdere pogingen ondernam om naar Europa te komen, is het wel zeer opmerkelijk dat u zich niet meer voor de geest kan halen in welke periode u dan uiteindelijk naar Iran vloog om zo naar Europa te gaan.

Omtrent uw paspoort legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u eerst aan dat u uw eigen, legitieme paspoort achtergelaten hebt bij uw ouders (verklaring DVZ, dd. 9 november 2015, p. 9-10). Later verklaart u dat u legaal met uw eigen paspoort met het vliegtuig van Afghanistan naar Iran vloog (verklaring DVZ, dd. 9 november 2015, p. 12). Geconfronteerd met uw eigen eerdere verklaringen stelt u dat uw ouders een kopie van uw paspoort hebben en dat u uw paspoort onderweg van Turkije en Griekenland verloren bent (verklaring DVZ, dd. 9 november 2015, p.12). Dit is toch wel opmerkelijk. U voegt hier nog aan toe dat de boot zonk en dat men zei om alle onnodige dingen in de zee te gooien zodat de boot lichter zou worden (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 19). Het is opmerkelijk dat iemand op dat ogenblik zijn paspoort, een document dat bijzonder belangrijk is, overboord zou gooien.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent de kopie van het paspoort voor te leggen. Nochtans rust op elke asielzoeker de medewerkingsplicht om een redelijke inspanning te doen om de nodige documenten te verschaffen om zijn asielaanvraag te onderbouwen. Een paspoort of een kopie van een paspoort is daarbij een document dat uitermate belangrijk is. Gepeild naar de reden waarom u de kopie van het paspoort niet voorlegde stelt u dat uw vader een oude man met een witte baard is die niets van computers kent en dat hij zei dat hij het zou proberen te zoeken (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 5). Het is opmerkelijk dat u er wel in geslaagd bent om andere documenten voor te leggen doordat ze ingescand en opgestuurd werden en doordat een vriend naar Afghanistan ging en enkele spullen meenam voor u, maar dat de kopie van uw paspoort ontbreekt (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 20). Eveneens opmerkelijk is dat uw vader de hulp van uw buurman niet inschakelde om u de kopie van uw paspoort te bezorgen. U stelde immers zelf dat de zoon van uw buur een beetje professioneel is met computers en Engels en hielp om contact te maken via internet met uw ouders (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p. 8).

Hier moet ook worden opgemerkt dat het feit dat u verschillende keren naar Afghanistan terugkeerde en met uw paspoort vanuit de luchthaven van Kaboel op legale wijze naar Iran reisde sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de inlichtingendiensten (CGVS, dd. 14 oktober 2016, p.13)."

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt: *“Wat betreft zijn terugkeer naar Afghanistan, stelt verzoeker dat hij slechts 1 keer terug is gegaan, nl. 1,9 jaar geleden”*, waarmee hij in feite slechts één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden dienaangaande (zie *supra*) bevestigt, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt. Betreffende de kopie van zijn paspoort voert verzoeker in zijn verzoekschrift plots aan dat dit door zijn ouders zou zijn vernietigd na de ontvangst van de brief van het wijkhoofd. Nochtans maakte verzoeker hiervan geen enkele melding tijdens zijn gehoor op het CGVS wanneer hem werd gevraagd naar zijn paspoort (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het betreft in onderhavig verzoekschrift dan ook niet meer dan een gekunstelde *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie door confrontatie met de bestreden beslissing is tot stand gekomen. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“De documenten die door u in het kader van uw asielprocedure neergelegd werden wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Ze zijn immers niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde twijfels omtrent uw activiteiten als journalist teniet kunnen doen.

Uw taskara en diploma hebben betrekking op uw identiteit en uw scholing. Deze elementen wordt niet betwist door het CGVS. Uw journalistenkaart en de webpagina's over het artikel dat u zou hebben geschreven, hebben geen bewijswaarde omdat zij niet door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. Er werd reeds uitvoering besproken waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten als journalist. Er werd op gewezen dat uw verklaringen en de informatie op uw journalistenkaart tegenstrijdig zijn. Bovendien werd de echtheid van de organisatie Kabulreport in twijfel getrokken doordat de twitter- en facebookpagina werden opgericht op het moment dat u stopte met uw activiteiten en dat deze respectievelijk slechts 1 volger en 11 likes hebben terwijl deze organisatie volgens uw verklaringen nog altijd actief is. De webpagina's en de badge die u voorlegt konden gemakkelijk gefabriceerd of vervalst worden. Het document van het wijkhoofd waarin staat dat u nog gezocht werd is evenmin overtuigend. Er werd reeds gemotiveerd dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaring dat de NDS u na vier jaar nog steeds zou zoeken. Bovendien betreft het een kopie. De artikels over landonteigening in Afghanistan kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS wijzigen. Het CGVS is op de hoogte van de problematiek van landonteigeningen in Afghanistan. U heeft echter niet aangetoond dat een artikel dat u schreef aanleiding gaf tot problemen met NDS. De appreciatiebrief van de karateschool, het attest van de federatie sport en de foto van u die karate uitoefent tonen dat u karate deed. Daarbuiten hebben deze documenten geen bewijswaarde. Het attest van deelname aan de cursus maatschappelijk oriëntatie is niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4-7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er in onderhavig verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op deze analyse. Waar hij wijst op de situatie van journalisten in Afghanistan, dient erop gewezen dat hoger is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkzaam was als journalist, laat staan dat hij hierdoor problemen zou hebben gekend. De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 4-7) is evenmin van aard de hiervoor geciteerde analyse te wijzigen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en er kan geenszins uit worden afgeleid dat er in Kabul wel degelijk sprake zou zijn van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waardoor er voor burgers actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse van verzoekers risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER